

РЕШЕНИЕ

№ 215

гр. Варна, 23.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Деспина Г. Георгиева
Членове: Златина Ив. Кавърджикова
Иванка Д. Дрингова

при участието на секретаря Доника Здр. Христова
като разгледа докладваното от Иванка Д. Дрингова Въззивно гражданско дело № 20223100502277 по описа за 2022 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба вх. № 60994/07.09.2022г. на С. Д. Н., ЕГН ***** от гр. Варна и със съдебен адрес гр. Бургас, ул. „П.“ ***, чрез адв. С. К. от АК – Бургас, срещу решение № 2496 от 25.07.2022г., постановено по гр. дело № 15879/2021г. на Варненския районен съд, XI-ти състав, в частта, с която е отхвърлен предявеният от въззивницата срещу Прокуратурата на Република България, с адм. адрес гр. София, бул. „Витоша“ № 2 иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди, претърпени вследствие на неоснователно повдигнато и поддържано обвинение в тежко умишлено престъпление по чл. 212, ал. 4 вр. ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 от НК и за неразумен срок на разследване, приключило с прекратяване на образуваното наказателно производство по ДП № 14-183/2010 г. по описа на РУ-Несебър, пр. пр. № ТОН 3245/2009 г. по описа на РП-Бургас-ТО-Несебър, за разликата над 7000 лв. до предявения размер от 10000 лв., както и в частта, с която е отхвърлен предявеният от въззивницата срещу Прокуратурата на Република България, иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в заплатени адвокатски възнаграждения в хода на досъдебното производство за разликата над 100 лв.

до предявения размер от 600 лв.

В жалбата е изложено становище за неправилност на решението в обжалваните му части. Въззивникът не споделя становището на съда, че размерът на адвокатското възнаграждение се уговаря в писмен договор, а от събраните доказателства не може да се установи каква сума и в каква връзка е платена на адвоката. Излага, че при подписването на договора за правна защита, страните по него все още не са знаели какво ще е повдигнатото обвинение, затова уговорената по него сума е в размер на 300 лв. Позицията се на съдебна практика, относима към съотношението на уговореното възнаграждение и фактическата и правна сложност на делото. По отношение на обезщетението за неимуществени вреди не са изложени конкретни оплаквания. Отправеното искане е за отмяна на решението в отхвърлителните му части и за присъждане на направените разноски пред двете инстанции.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК насрещната страна по жалбата не е депозирала отговор.

Образувано е и по въззивна жалба вх. № 61273/07.09.2022г. на Прокуратурата на Република България, с адм. адрес гр. София, бул. „Витоша“ № 2, чрез прокурор Едуард Кехецикян, срещу решение № 261201 от 07.04.2021г., постановено по гр. дело № 6830/2020г. на Варненския районен съд, XXXIX-ти състав, в частта, с която въззивникът е осъден да заплати на С. Д. Н., ЕГН ***** от гр.Варна, к/с „М.“ бл.108 вх.6 ет.7 ап. 68 сумата от 7000,00 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, претърпени вследствие на неоснователно повдигнато и поддържано обвинение в тежко умишлено престъпление по чл. 212, ал. 4 вр. ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 от НК и за нера разумен срок на разследване, приключило с прекратяване на образуваното наказателно производство по ДП № 14-183/2010 г. по описа на РУ-Несебър, пр. пр. № ТОН 3245/2009г. по описа на РП-Бургас-ТО-Несебър, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 02.11.2018г. до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, както и в частта, с която въззивникът е осъден да заплати на С. Д. Н., ЕГН ***** от гр.Варна, к/с „М.“, *** сумата от 100,00 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди за заплатени адвокатски възнаграждения в хода на досъдебното производство, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 02.11.2018г. до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ.

В жалбата е изложено становище за неправилност на решението в обжалваните му части. Въззивникът счита, че по делото липсват доказателства за отрицателно въздействие на наказателното производство върху ищцата. Освен това намира размера на присъденото обезщетение за неимуществени вреди за завишен и несъответстващ на критерия за справедливост. Отправеното искане е за отмяна на решението в осъдителните му части, в евентуалност – да се намалят присъдените обезщетения.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор от насрещната страна по жалбата, в който е изложено становище за неоснователност на

оплакванията срещу решението, което намира за правилно и законосъобразно. Претендира се присъждане на направените съдебни разноски пред въззивната инстанция.

За да се произнесе по спора, съдът съобрази следното:

Производството пред първоинстанционния съд е образувано по предявен от ищцата С. Д. Н. срещу ответника Прокуратура на Република България осъдителен иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ за осъждането на ответника да заплати на ищцата сумата в размер на 10 000лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени душевни тревоги, стрес и притеснения, които са пряка и непосредствена последица от неоснователно повдигнато и поддържано обвинение в тежко умишлено престъпление по чл. 212, ал. 4 вр. ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 от НК и за неразумен срок на разследване, продължило цели шест години, приключило с прекратяване на образуваното наказателно производство по ДП № 14-183/2010г. по описа на РУП-Несебър, пр. пр. № ТОН 3245/2009г. по описа на РП-Бургас-ТО-Несебър, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 02.11.2018г. и сумата в размер на 600лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди за заплатени адвокатски възнаграждения в хода на досъдебното производство, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 02.11.2018г.

Ищцата твърди, че през м. юни 2010г. била призована в РУМВР Несебър за даване обяснения по повод закупен имот година преди това, разследвано от полицията по съмнение за измама. Година и половина по-късно □ е повдигнато обвинение за измама в особено големи размери, при което е дала обяснение как и при какви обстоятелства е закупила процесния имот, като тогава е установила, че и тя е обект на измама. Спрямо ищцата е повдигнато обвинение на 16.12.2011г. по чл. 212 ал. 4 вр. ал. 1 от НК по ДП № 3245/2009г. по описа на тогава Районна прокуратура Несебър, сега ТО в РП Бургас, като е разпитана по предмета на обвинението. Ищцата е упълномощила адв. С. К. за процесуално представителство в досъдебното производство, като първоначално му е заплатила сумата от 300лв., а впоследствие и суми от по 100лв. за идването му от Бургас до РУМВР в к. к. „Слънчев бряг“, с което сумата станала общо 600лв. По досъдебното производство в продължение на три-четири години не се случвало нищо съществено, поради и което защитникът □ на два пъти депозирал пред прокуратурата искания за по-ефективно разследване и приключване на досъдебното производство. Същото е прекратено по отношение на ищцата с довод, че не е знаела, че имотите, които предлага за покупка обвиняемият Б. не са му били предоставени за продажба от собственичката им и че не са били изобщо предмет на продажба, при това с неистински пълномощни. След петгодишно разследване, с постановление от 11.07.2016г. на прокурор от РП Несебър е прекратено производството по отношение на ищцата, като препис от същото □ е връчено на 27.04.2017г. и е влязло в сила на 05.05.2017г. Така досъдебното производство по отношение на ищцата е продължило 6 години, през което време с нея не са били извършвани съществени процесуални действия, но и е бил създаден дискомфорт от повдигнатите обвинения за

престъпление от общ характер, съчетано и с продължителния неразумен срок на разследване. Счита действията на прокуратурата за неоправдани, предизвикали сериозни душевни тревоги, стрес и притеснения в нейното психическо и физическо състояние, особено относно привличането ѝ като обвиняема за нещо, което не е извършила, което несъмнено повлияло върху психиката ѝ. Отделно, свързаните с провежданото разследване действия довели и до неоправдани с нищо разноски за ищцата, изразяващи се в платените адвокатски възнаграждения на ангажирания със защитата адвокат, доколкото е била принудена да ги заплати, за да получи адекватна защита по образуваното и водено срещу нея досъдебно производство. □

В срока по реда на чл. 131 ГПК е постъпил писмен отговор на Прокуратура на Република България, в който се оспорва исковата претенция както по основание, така и по размер. Излага се, че по отношение на претендираните от ищцата неимуществени вреди не са налице доказателства, пораждащи обективната отговорност на ответника, а именно: не са посочени доказателства за настъпили неимуществени вреди, изразяващи се в тревоги, стрес и притеснения от повдигнатото обвинение. Оспорва се и претенцията за обезщетение на имуществени вреди в размер на 600лв. по направени разноски за адвокатско възнаграждение в хода на досъдебното производство. Не са ангажирани доказателства, които да удостоверяват договорена и реално изплатена сума за адвокатско възнаграждение, както и доказателства за обема на извършените процесуални действия с участието на упълномощен адвокат. Счита се, че претендираното обезщетение за неимуществени вреди е прекомерно и не е съобразено с разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД. Излага се, че по отношение на ищцата е била взета мярка за неотклонение „подписка“, която не е довела до ограничаване на нейните права. Производството по делото е било водено и срещу още две други лица, като тяхното процесуално поведение категорично е оказало влияние върху продължителността на разследването, което се установява от констативния протокол, придружаващ исковата молба. Налице са и данни, че наказателното дело се характеризирало с фактическа и правна сложност, както и че са били налице обективни причини за продължителността на срока на разследване, състоящи се в предприемани процесуално-следствени действия по спиране досъдебното производство, както и осъществяването на международна поръчка до компетентните органи в Казахстан, като е необходимо да се отбележи, че наказателното производство е приключило в досъдебната си фаза.

С решение № 2496 от 25.07.2022г., постановено по гр. дело № 15879/2021г. на ВРС, XI с-в, Прокуратурата на Република България е осъдена да заплати на С. Д. Н. сумата от 7000 /седем хиляди/ лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, претърпени вследствие на неоснователно повдигнато и поддържано обвинение в тежко умишлено престъпление по чл. 212, ал. 4 вр. ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 от НК и за неразумен срок на разследване, приключило с прекратяване на образуваното наказателно производство по ДП № 14-183/2010г. по описа на РУ-Несебър, пр. пр. № ТОН 3245/2009г. по описа на РП-Бургас-ТО-Несебър, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 02.11.2018г. до окончателното

изплащане на задължението, като е отхвърлен за разликата над присъдените 7000лв. до претендирания размер от 10000лв., като неоснователен, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ и Прокуратурата на Република България е осъдена да заплати на С. Д. Н. сумата от 100 /сто/ лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди за заплатени адвокатски възнаграждения в хода на досъдебното производство, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 02.11.2018г. до окончателното изплащане на задължението, като е отхвърлен иска за разликата над присъдените 100лв. до претендирания размер от 600лв., като неоснователен, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ.

Варненският окръжен съд, с оглед наведените оплаквания и след преценка на събраните доказателства, в предметните предели на жалбата, приема за установено от фактическа страна следното:

Установява се от материалите по представеното по делото досъдебно производство с вх. № ТОН-3245/2009г. на РП –Бургас, ТД – Несебър, че на 28.04.2010 г. е образувано ДП №14-183/2010 г. по описа на РУП-Несебър, пр. пр. № ТОН 3245/2009г. по описа на РП-Бургас - ТО - Несебър, срещу неизвестен извършител, за престъпление по чл. 209, ал. 1, и по чл. 316 от НК. За наблюдаващ прокурор по преписката е определен прокурор Камен Господинов. По делото са приложени множество писмени документи, както и писмени обяснения на нотариус Чуткина и на четирима свидетели, взети при извършената предварителната проверка по случая. На 24.06.2010г. е разпитана св. С. Н., на която са снети и образци от подпис и почерк. В хода на разследването, в периода 07.04.2011г. - 06.07.2011г. са назначени множество експертизи, като същите са предадени в срок до 1 месец от назначаването им.

С постановление от 15.12.2011г. е привлечен като обвиняем Б.А.Б., за престъпление по чл. 212, ал. 4, вр. ал. 1 от НК, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 от НК и му е взета МНО „Подписка“. Постановлението е предявено на същата дата и обвиняемото лице е разпитано.

На 16.12.2011г. са повдигнати обвинения на С. Д. Н., за престъпление по чл. 212, ал. 4, вр. ал. 1 от НК, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 от НК и на Р.М.Р., за престъпление по 212, ал. 4, вр. ал. 1 от НК, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 от НК и по отношение на всеки един от тях е взета МНО „Подписка“. Постановленията са предявени на същата дата и обвиняемите са разпитани.

На 10.02.2012г. е повдигнато обвинение на Р.Р., за престъпление по чл. 210, ал 1, т.2 и 5, вр.чл. 209, ал. 1 от НК и му е взета МНО „Подписка“. Постановлението е предявено на 09.03.2012г. и обвиняемият е разпитан.

С постановление от 10.02.2012г. е привлечен като обвиняем Б.Б., за престъпление по чл. 210, ал. 1, т. 2 и т. 5, вр. чл. 209, ал. 1 от НК и по чл. 316, вр. чл. 308, ал. 3, вр. ал. 2 от НК и му е взета МНО „Подписка“. Постановлението е предявено на 21.03.2012г. и е разпитан.

На 23.05.2012г., РП-Несебър дава указания на водещият разследването да извърши конкретни ПСД, а именно – разпит на обв. Б., очна ставка между свидетели, както и да се изготви и докладва въпросен лист за разпит в качеството на свидетел на пострадалата Л., ведно с необходимите

приложения за изготвяне на международна молба за правна помощ до компетентните органи в Казахстан.

На 03.06.2013г., РП-Несебър изисква от водещия разследването доклад за извършените действия в периода 29.11.2012г. – 29.03.2013г., като му обръща внимание за стриктно съблюдаване на срока на разследване. На 25.06.2012г. обв. Б. е разпитан пред съдия. На 11.02.2013г. са разпитани обв. Н. и един свидетел, а на 13.02.2013г. – обв. Р.. За същата дата е насрочена очна ставка между обв. Б. и обв. Н.. Обвиняемият Б. не се явява, посочвайки като причина за това, служебен ангажимент на неговия адвокат.

На 04.04.2013г., водещият разследването възлага извършването на ПСД в друг съдебен район – 01 РУП Варна. Материалите, ведно с неизпълненото постановление за възлагане са върнати обратно на 11.04.2013г., доколкото същото е непълно и в него липсват задължителни реквизити.

На 12.06.2013г. е получена изпълнената международна поръчка от Казахстан за разпит по делегация на св. Л.. На 21.06.2013г. делото е изпратено в РП-Несебър с мнение за спиране на наказателното производство, тъй като св. М. не може да бъде открит. С постановление от 14.08.2013г., наказателното производство е спряно.

На 06.01.2015г. наблюдаващият прокурор възобновява производството и го изпраща на водещия разследването за провеждане на необходимите ПСД.

На 21.10.2015 г., е постановено принудителното довеждане за разпит на обв. Б., но след като не е открит на известния по делото адрес, същият е обявен за местно издирване.

На 16.03.2016г., делото е изпратено в РП-Несебър с мнение за спиране на наказателното производство, като с постановление от 18.03.2016г. същото е спряно.

На 24.03.2016г., ДП е възобновено, като на 22.04.2016г., разследването е предявено на адвокатът на св. Л., а на 26.04.2016г. на обв. Н. и обв. Р..

На 03.05.2016г., делото е изпратено в РП-Несебър с мнение за предаване на съд на обв. Б. по повдигнатите обвинения.

С постановление от 11.07.2016г., прокурор Р. частично прекратява воденото наказателно производство по отношение на извършено престъпление по чл. 212, ал. 4, вр. с ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 от НК и по чл. 210, ал. 1, т. 2 и т. 5, вр. с чл. 209, ал. 1 от НК от лицата: Б.Б., С. Н. и Р.Р., като ДП продължава за извършеното от Б.Б. престъпление по чл. 316, вр. чл. 308, ал. 1, вр. чл. 309, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК. Отменя наложените по отношение на обвиняемите Н. и Р. МНО. Установява се от приложените по преписката писма с обратни разписки от 14.07.2016г. и 06.01.2017г., че никое от лицата не е открито на посочените по делото адреси. На 19.04.2017г., РП-Несебър изпраща на ОД МВР Варна копие от постановлението, което да бъде връчено на С. Н.. Съгласно приложена по делото разписка, същата е получила преписът на 27.04.2017г.

Приобщени към доказателствения материал са и две заявления от 09.06.2011г. и от 09.12.2014г. до РП – Несебър по ДП №14-183/2010г. по

описа на РУП – Несебър, подадени от адв. С. К., действащ като пълномощник на С. Д. Н. и Р.М.Р., с които се моли да се разпореди предприемане на ефективни действия за приключване на воденото разследване в разумен срок, след което същите да бъдат призовани за предявяване на материалите по делото.

От представеното от ищцата писмо с изх. № 94-С-162/19.07.2021г. от МП се установява, че на 05.05.2021г. ищцата е подала заявление за обезщетение на вреди по реда на Глава трета „а“ ЗСВ. Видно е от съдържанието на писмото, че ДП № 14-183/2010г. по описа на РУП – Несебър е приключило с влязъл в сила окончателен акт на 27.04.2017г. Прието е, че заявлението е подадено след законоустановения 6-месечен срок, поради което не подлежи на разглеждане на основание чл. 60а, ал. 4 от ЗСВ.

По делото са събрани и гласни доказателствени средства, посредством разпит на водените от ищцовата страна свидетели:

Свидетелят Р.М.Р. излага, че с ищцата са семейни приятели от около 25г. Разказва, че след като закупили с ищцата апартаменти в с. Равда възникнали проблеми с прокуратурата и полицията, след като 7-8 месеца след продажбата се оказало, че имотите били на чужденец, но били продадени от негов представител. Твърди, че нямало възможност да си върнат платените пари, защото нямало смисъл да съдят лицето, което ги е продало. Излага, че им се наложило да пътуват често до Несебър, направили разходи и преживели голям стрес от заплахата да влязат в затвора за 10-30 г. Излага още, че по време на една много снежна зима се наложило да пътуват за разпит, понеже разпитващият ги им казал, че ако не дойдат, ще ги пусне за издирване. Твърди, че с ищцата са викани на разпит в Несебър всеки месец. Твърди също, че е присъствал, когато ищцата е плащала на адвоката за ангажираната защита. Разказва, че той е заплащал на същия адвокат суми по 300лв., по 100лв., по 300лв., като адвокатът винаги му давал разписка. Докато с ищцата били обвиняеми, двамата със свидетеля се виждали често – през два – три дена.

Свидетелят М.С.Ц. излага, че с ищцата са семейни приятели повече от 20г. Разказва, че в периода 2008г. – 2009г. имал семеен бизнес в Равда, където консултирал приятелите си да купят два апартамента, защото били изгодни. След около половин година ищцата му се обадила, за да му каже, че са станали жертва на някаква измама с тези апартаменти, а той ги посъветвал да се свържат с адв. С. К.. Излага, че ищцата му се обаждала всеки ден и му споделяла, че е обвинена в измама, за което престъпление се предвиждат сериозни присъди. Била сериозно разстроена, отразило ѝ се зле и не ставала за компания, понеже обсъждала само притесненията си. Сочи, че всички срещи между ищцата и адвоката се състояли в негово присъствие, като бил виждал на няколко пъти да се дават пари, без обаче да знае точно колко и за какво се дават.

Гореизложената фактическа обстановка обуславя следните правни изводи:

Решението на първоинстанционния съд съдържа реквизитите по чл. 236

от ГПК и е действително, произнасянето съответства на предявеното искане и правото на иск е надлежно упражнено, поради което производството и решението са допустими.

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл. 269, ал. 1, изр. Второ от ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

Настоящият съдебен състав е запознат с противоречивата съдебна практика, дала повод за образуване на тълкувателно дело № 1/2022г. на ОСГК на ВКС. Предвид липсата на произнасяне по последното намира, че следва да се придържа към преобладаващата съдебна практика, според която, когато с предявения иск увреденото лице претендира обезщетение за неимуществени вреди от незаконно обвинение по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ и от нарушаване правото на разглеждане и решаване на производството в разумен срок съгласно чл. 6, пар. 1 от КЗПЧОС, и съдът установи предпоставките на двата деликтни състава, неимуществените вреди от двете правонарушения следва да се определят глобално, на осн. чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ.

Основанието за ангажиране отговорността на държавата за действия на органите на следствието и прокуратурата в хипотезата на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ е обективният факт, че лицето е незаконно обвинено в извършване на престъпление, а впоследствие е оправдано или образуваното наказателно производство е прекратено поради конкретно посочени в закона причини.

За да бъде уважен настоящия иск, ищецът следва да установи и докаже, че е осъществен фактическия състав на визираната норма, а именно: неправомерно предявяване на обвинение, прекратяване на наказателното производство поради това, че извършеното деяние не е престъпление, причинените вреди и причинно-следствена връзка между неправомерното привличане към наказателна отговорност и настъпилия вредоносен резултат. Това дава основание на законодателят да квалифицира обвинението като незаконно, независимо че отделните процесуално-следствени действия са били извършени в съответствие със закона и правомощията на съответните органи. Обвинението представлява официално уведомление на лицето от компетентния орган за извършване на наказателно правонарушение и за провеждане поради това на наказателно производство срещу него и това е моментът, от който наказателното производство се отразява на положението на лицето, за вредите от което отговорността е на държавата при проявление на елементите от фактическия ѝ състав.

От анализа на събраните доказателства се извежда извода, че ищцата е установила твърдения от нея факт, че за времето от 16.12.2011г. до 11.07.2016г. спрямо него се е водило наказателно производство в досъдебна фаза, приключило с постановление за прекратяване на наказателното производство спрямо нея. За посочения период, наказателното преследване срещу ищцата се е отразило негативно на психиката □, тъй като поддържаното обвинение в извършване на престъпление против

собствеността неминуемо води негативни емоционални изживявания и преживян стрес от нейна страна. Това се потвърждава и от показанията на разпитаните по делото свидетели, които съдят кредитира, доколкото съответстват на събрания по делото доказателствен материал, съобразявайки, че единият от тях – Р.Р. е бил обвиняем в същото досъдебно производство.

Това незаконно обвинение е причинило неимуществени вреди предпоставени от опасността ищцата да търпи ефективно наказание „лишаване от свобода“, като тези неблагоприятни последици са в пряка причинно-следствена връзка с водения срещу нея незаконен процес.

При определянето на техния размер следва да се има предвид, че по отношение на ищцата е била взета мярка за неотклонение „подписка“, която не е довела до съществено ограничаване на нейните права. Производството по наказателното дело е било водено и срещу други две лица, чието процесуално поведение е оказало влияние върху продължителността на разследването. Налице са били и обективни причини разследването да бъде многократно спирано, след което възобновявано, което допълнително е увеличило неговия срок. Съобразявайки тези обстоятелства, вкл. тежестта на престъплението, за което е повдигнато обвинение, продължителния срок на висящността на наказателното производство, наложената мярка за неотклонение, личността на ищцата и интензитета на негативните изживявания, които тя е преживяла, настоящият съдебен състав счита, че обезщетение в размер на 7000 лв. ще репарира справедливо претърпените от нея неимуществени вреди. Предвид направения частичен отказ от иска за заплащане на обезщетение за забавено плащане на главницата, същото следва да се определи за периода от 02.11.2018г. до окончателно изплащане на задължението.

По отношение на иска за присъждане на имуществени вреди, съдят констатира, че в договора за правна помощ, приложен по ДП № 14-183/2010г. по описа на РУ – Несебър страните са уговорили адвокатско възнаграждение в размер на 300лв. за осъществена защита и съдействие в досъдебното производство. В договора е изрично посочено, че е заплатена сума в размер на 100лв., поради което има характер на разписка за извършено плащане. Доколкото липсват други доказателства, които да установяват извършени разходи за адвокатско възнаграждение, искът за заплащане на обезщетение за имуществени вреди се явява основателен за сумата от 100 лв.

Достигайки до идентични правни изводи, първоинстанционният съд е постановил правилен и законосъобразен акт, който следва да бъде потвърден в обжалваните му части.

С оглед изхода на спора, разноски на въззивницата не следва да се присъждат.

Воден от горното, съставът на Варненски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение № 2496 от 25.07.2022г., постановено по гр. дело № 15879/2021г. на Районен съд – Варна, XI с-в.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____